

Книги – морська глибина

Цей крилатий вислів видатного українського класика, письменника-філософа Івана Франка став визначальним на все життя для відомого в нашому районі педагога-новатора, заслуженого працівника освіти України, депутата районної ради кількох скликань, колишнього багаторічного незмінного директора школи-інтернату М. С. Сіренка. В цьому я переконався, коли побував у його затишній скромній оселі. Мене найперше вразили чудові картини, розвішані в кімнатах і кухні. Ніяк не міг збагнути, ким і як вони створені, бо зачаровували своєю оригінальністю. З'ясувалося, що це диво-справа творчого пошуку і вмілих рук дружини Миколи Степановича добродійки Олімпіади Максимівни. Вона створює ці мистецькі полотна, складаючи спеціальні пазли. Споглядаючи їх, отримуєш велику естетичну насолоду.

Одночасно викликала цікавість і захоплення домашня бібліотека нашого місцевого інтелігента, інтелектуала та книголюбця. В ній нараховується більше семисот томів вибраних творів і окремих книг, які розміщені на спеціально обладнаному стелажі на всю довжину стіни кімнати-зали та виставлені у книжковій шафі.

Тому в мене з'явилося велике бажання порозмовляти з М. С. Сіренком на цю тему.

– Миколо Степановичу, ви, безперечно, знаєте віршовані Франкові рядки: «Книги – морська глибина, хто в них пірне аж до дна, той, хоч і труду мав досить, дивнії перла виносить». Враховуючи їх філософський зміст, скажіть, будь ласка, що у вашому особистому житті важить книга?

– Відверто зізнаюсь, що ще у шкільні роки я мріяв мати власну домашню бібліотеку. Але тоді, після війни, не було можливості повністю втілити у життя цей намір. Хоча вже мав десяток книг, які стали початком здійснення моєї мрії.

А коли завершив службу в армії та вступив на історичний факультет університету, то ще реальніше відчув, що треба мати свою кни-

ричних персонажів світу. От і нещодавно з великим інтересом прочитав книгу Андрія Галушка про життя і політичну діяльність славнозвісного політика і державного діяча світового рівня Уїнстона Черчилля.

В моєму розпорядженні чимало енциклопедичних, філософських та українських словників, фахова література, друковані науково-педагогічні розробки. Це – далеко не повний перелік

товувати на уроках. Адже в радянські часи щороку передплачував по 10-12 періодичних видань. Пригадую, що серед них був науково-популярний журнал «Наука і життя», який ми, прочитавши, акуратно підшивали. Про це дізнався учень моєї дружини Цільке, даруйте, забув, як звати цього талановитого хлопця. Отож він занадився до нас і брав на прочитання всі примірники тоді популярного журналу. І як приємно, що, можливо, саме це допомогло юнакові зробити чудову кар'єру. Нині він живе у Канаді, має звання доктора технічних наук.

Щодо себе особисто. Не подумайте, що я хвалюся, але ті педагоги, які були присутні на моїх уроках, завжди відзначали, що вони проходили нестандартно, цікаво і з користю для учнів. В першу чергу завдяки тому, що я виходив за межі офіційного підручника і користувався матеріалами, які почерпнув з художньої та документальної літератури, а також періодичних видань.

– Відомо, що нинішня молодь неохоче читає книги та періодики, або зовсім не цікавиться ними, бо віддає перевагу інтернету, його виданням. Яка ваша думка, Миколо Степановичу, щодо цієї ситуації?

– В даному випадку я не можу оцінити професійно, зі знанням справи переваги друкованих та інтернет-видань. Адже я не користуюсь послугами електронної мережі. Чи то вже старий, чи звичайний консерватор. Разом з тим я думаю, що нинішня молодь чимало втрачає в тому, що не читає друковану художню, документальну та іншу літературу. Адже

– Як ви сприймаєте те, що зараз пропонують читачам книги в електронному варіанті?

– Моя дружина послуговується цією електронною літературою. Її закидають, в основному, фантастику і детективи. Я теж пробував їх почитати, але не отримав від цього бажаного душевного задоволення. Мені потрібна справжня книга, її паперові сторінки, які з приємністю гортаю, заглиблююсь у зміст сюжету. Бо я до цього звик.

– Ведучи мову про друковані книги та засоби масової інформації, виникає логічне питання: які їх перспективи у час нинішнього тотального захоплення молоддю електронними носіями?

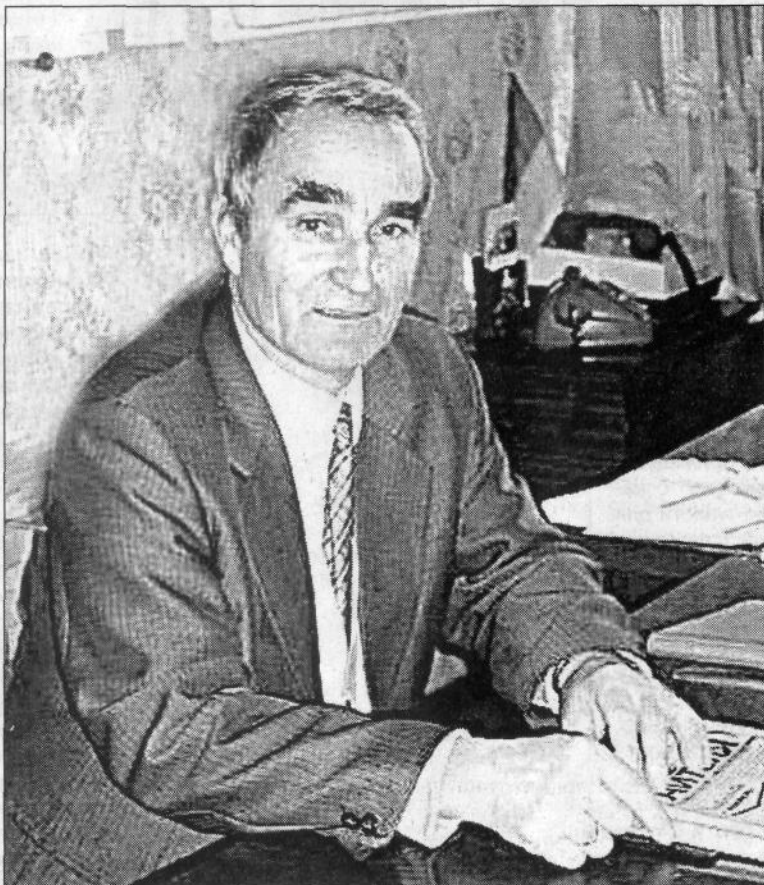
– Інколи доводиться слухати по телебаченню висловлювання окремих осіб про те, що, мовляв, паперові книги, газети та журнали відживають. Але я особисто в це не вірю. Адже, на мою думку, фундаментальні класичні твори треба читати лише у друкованому вигляді. Чому? Я вже це пояснював в нашій сьогоднішній розмові. Суть в тому, що з паперової сторінки все сприймається зовсім по-іншому, ніж з електронної.

– Чи ви маєте зараз можливість купувати художні твори?

– Так буває не часто. Бо нинішні книги занадто дорого для пересічного пенсіонера. Навіть середнього обсягу твір коштує 120-150 гривень. Правда, останнім часом я скористався послугами так званого «Клубу книголюбів» і через нього за нижчу ціну придбав книгу про У. Черчилля та сучасний атлас світу. На жаль, зараз в Березному немає спеціалізованого книжкового магазину.

– Насамкінець, Миколо Степановичу, ви як давній і досвідчений книголюб, що хотіли б побажати нашій молоді?

– Я вважаю, що кожна свідо-



відчув, що треба мати свою книгозбірню. Тому я тоді поставив перед собою завдання придбати всі томи Української радянської енциклопедії. І я його виконав. А ще в спеціалізованих магазинах «полював» за творами, які виходили у колись дуже популярній серії «Життя видатних людей». Їх зібрав близько сорока. В моїй домашній бібліотеці також знаходяться вибрані твори або окремі книги класиків української і російської літератури Степана Рудан-

ського, Тараса Шевченка, Квітки Основ'яненка, Миколи Бажана, Володимира Сосюри, Максима Рильського, Павла Тичини, Льва Толстого, Максима Горького та багатьох інших. Є в ній твори місцевих літераторів, зокрема нашого письменника Бориса Боровця і вихованця школи-інтернату Олександра Форманчука.

Мене дуже цікавлять бібліографічні видання про відомих істо-

всього того, що я надбав за десятиліття для своєї домашньої книгозбірні.

– Що для вас давав і нині дає процес читання книг, періодики і які емоції та почуття виникають у вашій душі під час цього інтелектуального заняття?

– Коли я ще працював, то часто старався освоювати цікаві матеріали з газет та журналів, щоб почерпнути з них згодом викорис-

вже перевірено і доведено, коли людина читає паперове видання, то отримує естетичне та моральне задоволення. Під час цього процесу читач співпереживає з героєм твору, особисто аналізує події, робить висновки з прочитаного, переймає все добре і позитивне і, навпаки, відкидає негатив. Одним словом, розвиває свій інтелект, самовдосконалюється. В цьому і є живе спілкування з книгою.

ма молода людина, яка хоче чогось добитися у житті, зробити цікаву кар'єру, підвищити свій професійний рівень, повинна обов'язково читати вітчизняну і зарубіжну класику, документальну і технічну літературу у паперовому варіанті. І у неї тоді складатиметься все, як належить, вона буде успішною.

Ось така моя щира порада юнакам і дівчатам.

Павло РАЧОК.